

ماهان

برگ برنده: بازگشت همایون ارشادی به فجر
نکته جالب: حضور پدر و پسر در کارگردانی و تهیه‌کنندگی

در واقع، داستان «ملاقات خصوصی»، الهام گرفته از آن تجربه و یک داستان واقعیست. بعد از آن مستند با علی سرآهنگ، ایده را پرورش دادیم و به یک نسخه رسیدیم که در نهایت قرار شد من این کار را بسازم و شروع کردیم به بازنویسی فیلمنامه که در این مرحله، بهمن ارک و نادره سادات سرکی به گروه ما اضافه شدند و حضور موثری در نهایی کردن فیلمنامه داشتند.

■ چقدر از خروجی کار راضی هستید؟

من ایده اولیه قصه را در حین ساخت آن مستندی که برای قوه قضاییه کار کرده بودم، زیست کرده‌ام و تقریباً به آن نزدیک شده‌ام. البته هر فیلمی تا نقطه ایده‌آل فیلمساز، فاصله دارد اما در نهایت فکر می‌کنم فیلم «ملاقات خصوصی» از تصور اولیه‌ام در نگارش فیلمنامه، دور نیست.

■ به نظر تان «ملاقات خصوصی» چه ویژگی‌ای دارد که با آن در ذهن مخاطب ماندگار شود؟

بنظر من، عاشقانه عجیب و غریب این فیلم، باعث ماندگاری‌اش در خاطر مخاطب می‌شود. فیلم، یک بستر اجتماعی دارد و آنقدر عاشقانه‌اش قالب شده است که می‌توانم بگویم ژانر فیلم، عاشقانه است و یک رابطه عجیب و غریب را روایت می‌کند.

■ به نظر شما در جشنواره فیلم فجر چه اتفاقاتی برای فیلم تان می‌افتد؟

من از الان نمی‌توانم چیزی را ادعا کنم، چون هر فیلمسازی که فیلم می‌سازد، به گمان خودش بهترین فیلم را ساخته است و توقع دارد همه جایزه‌ها را بگیرد. من ادعایی ندارم. این اولین فیلم من است و همه تلاشم را برای خوب ساختنش کرده‌ام و دوست دارم دیده شود ولی بالاخره هر اتفاقی بیفتد برایم مهم است که مخاطب دوستش داشته باشد و البته امیدوارم داوران هم از فیلم، خوششان بیاید.

رویا جاویدنیا بازیگر «علفزار»:

به نقش صدف در «علفزار» حسودیم شد

■ تبسم کشاورز

رویا جاویدنیا بازیگر سینما و تلویزیون که این روزها با فیلم سینمایی «علفزار» کاظم دانشی در جشنواره فیلم فجر حضور دارد می‌گوید «نقش من در علفزار تابوهای بسیاری داشت و آنقدر با ذات زندگی من فاصله داشت که نقش‌آفرینی آن را پذیرفتم.»
جادونیا پیش از این‌ها در فیلم‌های سینمایی «در وجه حامل»، «وارونگی»، «گس» و... ایفای نقش کرده است. رویا جاویدنیا، بازیگر فیلم سینمایی «علفزار» در گفت‌وگویی با روزنامه صبا به سوالات ما درباره این فیلم و چالش‌هایش پاسخ داده است که در ادامه می‌خوانید.

یکدفعه مسئله‌ای برای تو روشن می‌شود و ذهنت را درگیر می‌کند. اما در کل معتقدم ساخت فیلم‌هایی از این قبیل سکوت‌ها را می‌شکنند.

■ کمی در خصوص چالش‌های

ساخت فیلم آن هم در شرایط کرونا بگویند! همانطور که آقای بهرام رادان هم در نشست فیلم «علفزار» گفتند یکی از نگرانی‌های ما نبود واکسن بود. ما منتظر بودیم که به ما واکسن بزنند اما متأسفانه هیچ خبری نشد. این نگرانی بزرگ ما در حین فیلم‌برداری بود.

■ بعد از دیدن فیلم در سالن از بازی خودتان راضی بودید؟

■ «علفزار» چه داشت که بازی در آن را پدید می‌آورد؟

وقتی اسامی کستینگ مخصوصاً آقای بهرام رادان را به عنوان تهیه‌کننده کار دیدم متوجه شدم که پروژه درستی است به همین جهت ترغیب شدم که در «علفزار» بازی کنم.

خود اتفاق فیلم هم برایم جالب بود؛ موقعیت مادری که بچه‌هایش مورد تعرض قرار گرفته‌اند و خانواده‌ای بسیار محافظه‌کار دارد. این نقش تابوهای بسیاری داشت و آنقدر با ذات زندگی من فاصله داشت که نقش‌آفرینی آن را پذیرفتم.

■ به نظر شما فیلم «علفزار» چه نقاط قوت و شاخصه‌هایی دارد که هم

نظر مردم و منتقدین را جلب کند هم در کارنامه کاری شما یک اثر ماندگار باشد؟

حقیقتاً پاسخ درستی نمی‌توانم به این سوال بدهم. بهتر است منتقدین و مردم کار را ببینند و خودشان اظهار نظر کنند، اما این را می‌توانم بگویم که موقعیت و قصه این زن و خانواده برایم جالب بود. تا به حال چنین نقشی را بازی نکرده بودم. علاوه بر این خودم را هم در علفزار امتحان کردم و محک زدم.

■ فکر می‌کنید

«علفزار» فیلمی زنانه است و مخاطبان زن با آن بهتر ارتباط برقرار می‌کنند؟

امیدوارم زن‌ها با شرایط زنانگی فیلم همذات‌پنداری کنند. ما انواع و اقسام تعرض را داریم. واقعا با چند صحنه‌ها در فیلم گریه کردم. یکی از آن صحنه، زمانی بود که

سارا بهرامی با دادستان در اتاق است و داستان تجاوز را برایش تعریف می‌کند. به عنوان یک زن بسیار تحت تاثیر قرار گرفتم که چرا ما باید سکوت کنیم شاید اگر می‌گفتم و حرف می‌زدیم خیلی زودتر از این‌ها جلوی خیلی از مشکلات را گرفته بودیم.

■ ساخت فیلم‌هایی اینگونه به مخاطب آگاهی می‌دهد و می‌تواند از بروز خیلی از مسائل جلوگیری کند؟

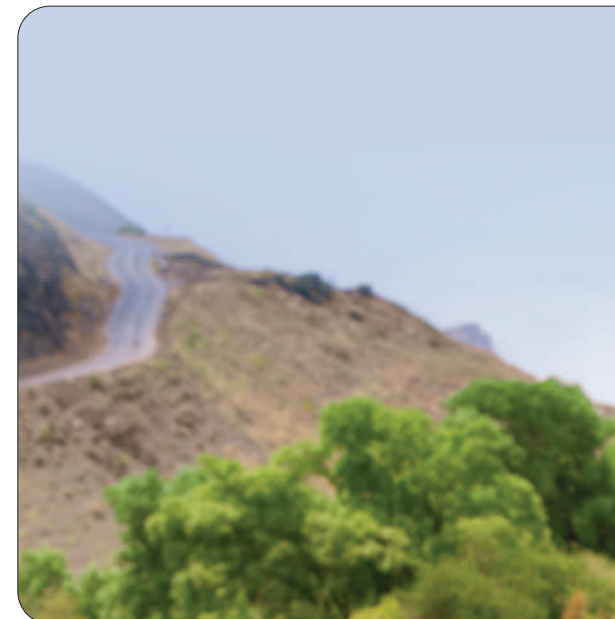
بله، این ساختار شکنی‌ها از یک جایی آغاز می‌شود. با یک فیلم، موسیقی، نقاشی و... این تابوها شکسته می‌شود. متأسفانه جوری با مسئله تجاوز برخورد می‌شود که انگار هرگز وجود نداشته است. این یک حقیقت است ما باید آن را بپذیریم. خیلی‌ها می‌گویند چرا یکدفعه کلی فیلم درباره تجاوز ساخته می‌شود. این‌ها طبیعی است گاهی

امروز که خودم را روی پرده دیدم به خودم بی‌رحمانه رای دادم اما بازی تمام بچه‌ها را بسیار دوست داشتم.

■ به عقیده شما نکات عطف «علفزار» چیست؟

به نظرم یکی از نکات عطف «علفزار» این بود که در کنار لحظات دردناک لحظات طنز هم داشتیم. اتفاق جالب و صادق فیلم خانواده‌ای بودند که برای شناسنامه کودکشان به دادسرا آمده بودند. این خلاقیت و نگاه صحیح کاظم دانشی است که در وسط این همه درد، گریه و... خانواده را سوی دیگری به مخاطب نشان می‌دهد که با وجود تمام مشکلات خود واقعی‌شان هستند. حقیقتاً من به نقش «صدف» در علفزار حسودیم شد.

و پس از تولید، بسیار صاحب نظر بود و کمک می‌کرد و واقعا برای ساخت این فیلم جنگید. در پروسه اخذ مجوزها از اداره ارشاد و قوه قضاییه و سازمان زندان‌ها، همه را قانع کرد که این فیلم هیچگونه آسیب اجتماعی برای جامعه ندارد. به دلیل این که من تازه کار بودم و این سازمان‌ها با رویکرد فیلمسازی من آشنا نبودند، به راحتی به فیلم، مجوز نمی‌دادند اما آقای بنان شناخته شده بود و ایشان توانست اعتماد سازمان‌های لازم را جلب کند و مجوز بگیرد. به طور کلی همکاری خوبی شکل گرفت و این تعامل، پشتوانه خوبی برای من در فیلم اولم بود.

■ ایده این داستان از کجا در ذهن تان شکل گرفت؟

من و علی سرآهنگ، قبلاً یک مستند برای قوه قضاییه کار کرده بودیم که در زندان‌های مختلف مصاحبه می‌گرفتیم. آنجا بود که با این سوژه عجیب درباره زندان زنان آشنا شدیم.

«هوتن شکبیا» در دوره سی‌وهفتم، توانست سیمرغ بلورین بهترین نقش اول مرد را برای بازی در «شب‌ی که ماه کامل شد.» از آن خود کند.